

Ἀριθ. 703 — Λεπτά εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ'.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑξῆς. Γενικαὶ εἰσὶ ἑτήσιαι.— Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενωγείου 14.

18 Ἰουνίου 1889.

[Δς.]

Ἡ ὥρα του φαγητοῦ

Μίμησις. Συζυγικὴ σκηνή

Εστία, Αθήνα

τμ. 27, ετ. ΙΔ', τχ. 703, 18 Ἰουνίου 1889, σ. 502-504

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Συνήθως δειπνοῦσιν εἰς τὰς ἑπτὰ ἀκριβῶς πρὸς τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Φασουλῇ.—Ὁ κ. Φασουλῆς εἶνε ἀπὸν ἀπὸ πρωΐας καὶ μόλις τώρα εἰσέρχεται καὶ διευθύνεται εἰς τὴν τραπέζαν.—Ἐχει ἀργοπορήσῃ δέκα λεπτά!!!

Ἡ ΚΥΡΙΑ χωρὶς τὰ τοῦ ἀφήσῃ καιρὸν τὰ προ-
γέρῃ λέγειν. — Ὅταν ἐκτύπησες τὸ κουδούνι ἐνόμισα πῶς εἶνε ὁ γιαντρός.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἀνησυχῶς. — Τὸν ἐπρόσμενες; Ἀρ-
ρωστη εἶσαι;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Θαρρεῖς λοιπὸν πῶς καὶ ἂν ἔχη κανεὶς καὶ σιδερένιαν ὑγείαν μπορεῖ νὰ τὴν δια-
τηρήσῃ, ὅταν δὲν ἔχη τὸ στομάχι του τακτικῶς ὥρας... Ἡ μήπως δὲν εἶνε ἡ χειροτέρα ἀρ-
ρώστια αὐτὴ τῆς διαρκοῦς ἀνησυχίας, τῆς ἀγωνίας; Νὰ σὲ προσμένω καὶ νὰ σιγοψήνωμαι καὶ νὰ βάζω χίλια κακὰ μὲ τὸν νοῦν: πότε πῶς τοῦ ἦλθε καμμιὰ συγκοπή, πότε πῶς σ' ἐπά-
τησε καμμιὰ ἄμαρτια...

Ὁ κύριος προβλέπων θύελλαν ἐξακολουθεῖ
τὰ σιωπᾷ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Θὰ καταδεχθῇτε τοῦλάχιστον
ν' ἀπαντήσετε εἰς μίαν μόνην ἐρώτησιν ποῦ θὰ
σὰς κάμω;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Ποίαν;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῇτε ἂν
ἔχετε σκοπὸν νὰ ἔρχεσθε καθε βράδυ τὴν ἰδίαν
ὥραν;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ μετελχίως. — Μὰ, γυναῖκά μου,
νὰ κάθεςαι τώρα νὰ συγχύζεσαι γιὰτὶ ἔτυχε μιὰ
φορὰ ν' ἀργήσω λιγάκι, ἀξίζει τὸν κόπον; Ἐμ-
ποδίσθηκα ἀπὸ κάποιαν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν
καὶ μοῦ εἶπαν νὰ κρατήσω μυστικὴν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ποῖος μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι εἰς
τὸ μέλλον δὲν θὰ λείψῃς μίαν ἐβδομαδά. Ἐτσι
ἀρχίζει κανεὶς ἀπὸ δέκα λεπτά καὶ τελειώνει
εἰς δέκα ἔτη...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Αὐτὸ δὲ ποτὲ δὲν ἔγινε!

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Πῶς δὲν ἔγινε; Χθὲς βράδυ ἐσὺ
ὁ ἴδιος δὲν μοῦ διηγεῖσθαι ὅτι ἓνας πλοίαρχος
ὕδρατος πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι του
μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πῶς εἰς δύο τρεῖς μῆνας θὰ
γυρίσῃ καὶ ἀκόμη τὸν προσμένει ἡ δυστυχισμένη
του ἡ γυναῖκα;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ. — Πῶς νὰ γυρίσῃ, ἀφοῦ πιθανώ-
τατα ἐπνίγηκε εἰς τὸν Ἀτλαντικόν;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Εἶνε πολὺ εὐκολὸν νὰ διαδόσῃ
κανεὶς πῶς ἐπνίγηκε, ὅταν ἡξεύρῃ ὅτι δὲν
ἡμποροῦν νὰ τὸν διαψεύσουν. — Νομίζεις λοι-
πὸν ἡ εὐγενεία σου πῶς ἄμα βαρεθῇς τὸ σπίτι
καὶ σοῦ ἔλθῃ ἡ ιδέα νὰ μὲ ξεφορτωθῇς γιὰ
πάντα καὶ νὰ πᾶς νὰ ζήσῃς εἰς τὴν Εὐρώπην

ἢ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, θὰ μὲ γελάσῃς μὲ καμμίαν ψεύτικην εἰδήσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας πῶς τάχα ἐπνίγηκες, ἢ πῶς ἐπέταξες μὲ κανένα ἀερόστατον εἰς τὰ σύννεφα; Αὐτὰ δὲν περνοῦν εἰς ἐμένα, ὅπως δὲν περνοῦν καὶ αἱ σημεριναὶ σου προφάσεις.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν ἐννοῶ ποῦ βλέπεις τὰς προφάσεις...

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Κάνεις τάχα πῶς ἔρχεσαι βυθισμένος εἰς μυστήρια... καὶ ἅμα σ' ἐρωτήσουν... ἅμα καταδεχθῶν νὰ σ' ἐρωτήσουν, σφίγγεις τὰ χεῖλη σου καὶ λὲς πῶς εἶνε μυστικὸν τὸ πρᾶγμα... "ὦ! οὔτε ἔχω τὴν περιέργειαν, οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω αὐτὸ τὸ περίφημον μυστικόν σου... εἶνε πράγματα ποῦ ἴσα ἴσα φοβᾶται κανεὶς μήπως τὰ μάθῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Μὴν σοῦ καρφώνονται τέτοιαις ιδέαις 'ς τὸ κεφάλι; σὲ βεβαίῳ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτον δική μου, ἦτον ξένη.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Ὡραία ὑπόθεσις ποῦ ἓνας ἄνδρας δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὴν πῇ τῆς γυναίκας του... "Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῖτι κόβει καὶ ῥάβει ἡ γλῶσσά σου, ἅμα εἶσαι κοντὰ μου σὲ πιάνει γλωσσοδέτης.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Σοῦ λέω καὶ πάλι πῶς τὸ μυστικὸν εἶνε ξένον.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Ἡ δικαιολόγησίς σου αὐτὴ εἶνε πολὺ εὐκολὴ ἀλλὰ καὶ πολὺ τετριμμένη.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Οὐφ! μὰ ἐπὶ τέλους θὰ μὲ τρελάνῃς μ' αὐτά!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Δὲν εἶσαι δὰ τόσον εὐαίσθητος!

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Γιὰ νὰ εὗρῃ τὴν ἡσυχίαν μου προτιμῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ εὐθύς.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—"Ὅχι, ὄχι! εἶνε περιττόν.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Γιὰ τί τάχα; Θὰ μοῦ πλάσῃς καμμία ἱστορίαν; εἶσαι πρωτομάστορος εἰς αὐτά.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Θὰ μ' ἀκούσῃς, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—"Ἀμα τὸ ἐτοιμάσῃς εἰς τὸ κεφάλι σου ἤμπορεῖς νὰ τ' ἀρχίσῃς τὸ παραμῦθι σου.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Λοιπόν, τὸ μεσημέρι, ἐνῶ...

Ἡ ΚΥΡΙΑ διακ' ἔπαινον ἀποτόμως.—Σὲ προειδοποιῶ ὅμως πῶς δὲν θὰ πιστέψω οὔτε λέξιν ἀπ' αὐτά.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Τότε εἶνε περιττόν νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Βλέπεις; ἤμουν βεβαία ἐγὼ ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμὴν θὰ τὰ ἐμπέρδεις, δὲν θὰ εὕρισκες πῶς νὰ τὰ μπαλώσῃς.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ ἐπὶ τέλους!!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Κάνε τώρα πῶς θυμῶνεις, ὥς ποῦ νὰ σοῦ ἔρθῃ κανένα ψεῦμα εἰς τὸν νοῦν.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἔξαλλος.—Ποῦ νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσά μου σύρριζα! Θὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ μιλήσω, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ταπεινῶς.—Ὅριστε, ὀρίστε! ἡ ταπεινή σας δούλη σὰς ἀκούει.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Λοιπόν, τὸ μεσημέρι ἓνας φίλος μου ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευε νὰ χρεωκοπήσῃ ἦλθε καὶ μοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν θέσιν του καὶ μοῦ ἐζήτησε νὰ τὸν βοηθήσω. Χάριν αὐτοῦ ἔτρεχα εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ εἰς τὰς τραπεζὰς καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕως τώρα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Καὶ λοιπόν.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Τὰ ἐσυμβίβασα· ἔδωκα ἐγὼ ἐγγύησιν...

Ἡ ΚΥΡΙΑ μετὰ βαθὺν στεναγμὸν.—Πολὺ καλὰ ἔκαμα καὶ ἐξόφλησα χθὲς τὸν λογαριασμὸν τοῦ ψωμᾶ· τοῦλάχιστον ἀσφαλίζομεν πάλιν μὲ πίστωσιν τὸ ψωμί μας γιὰ ἓνα μῆνα... Ἀπὸ ἀπόψε θὰ βάλω τὸ παιδί μας νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰ σανίδια, ν' ἀρχίσῃ νὰ συνειθίζῃ, γιὰτὶ βέβαια τέτοιο μέλλον τοῦ προετοιμάζει ὁ κύριος πατέρας του, ἀφοῦ πηγαίνει καὶ διδὲι ἐγγύησιν εἰς τὸν πρῶτον κατεργάρον ποῦ τοῦ τύχῃ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Κατεργάρας! Πῶς δίδεις τίτλους εἰς ἓνα ἄνθρωπον χωρὶς νὰ ξεῦρῃς καὶ τὸ ὄνομά του;

Ἡ ΚΥΡΙΑ περιφρονητικῶς.—Καταλαβαίνω δὰ· θὰ εἶνε κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους σου ἐκείνους ποῦ πᾶς καὶ εὕρισκεις 'ς τὸ καφενεῖον καθε βράδυν.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Καὶ ἂν δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους, ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸν ἔχω φίλον καὶ τὸν ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐγγιζῇς τὴν λεπτότητά του δὲν λὲς τὸν ὄνομά του. Βέβαια ἐντρέπεται καὶ σὺ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν φίλον σου.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Μὴν τὰ λὲς αὐτά... Ἄν ἤξευρες ποῖός εἶνε...

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Ὁποῖος καὶ ἂν εἶνε, εἶνε ἓνας τυχοδιώκτης, ἓνας τιποτένιος, ἓνας λωποδύτης...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἀπολέσας τὴν ἵππομονήν.—Λοιπόν, ἀφοῦ θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθῃς, καὶ γιὰ νὰ πεισθῇς πῶς ἀδίκως τὸν ἐστόλισες μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τίτλους, σοῦ λέω πῶς εἶνε... ὁ ἀδελφός σου ὁ Πέτρος. Ἐπαιζεν ἀσυλλόγιστα εἰς τὰ Λαύρεια καὶ εὐρέθηκεν ἀνοικτὸς μὲ κάμπουςαις χιλιάδες.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ἔνδοκρος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου.—"Αχ! συγχώρησέ με, συγχώρησέ με!

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ μετὰ μικρὰν σιωπὴν.—Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐπέρασεν ἡ μπόρα, δὲν καθήμεθα 'ς τὸ τραπεζεῖ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—"Ὅχι ἀκόμη.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Γιατί;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Ἡ μαγειρίσά μας ἦτον ἔξω καὶ ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Μόλις θὰ εἶνε ἑτοιμα εἰς τὰς ὀκτώ.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Εἰς τὰς ὀκτώ!!! Καὶ μοῦ ἔκαμες ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν γιὰτὶ ἦλθα εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ δέκα;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν

χάσης τὴν ὑπομονήν σου προσμένοντας ὡς τὰς ὀκτώ. Μ' αὐτὰ ἐπέρασε τόση ὥρα, ὅπου καὶ ἂν εἶνε θὰ φέρουν τὴν σούπαν.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ βλέπων τὸ ὥρολόγιόν του καὶ ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν. — Ὁκτὼ παρὰ εἴκοσι! Μισὴν ὥραν ἐβάσταξε αὐτὴ ἡ διασκέδασις· κρίμα ποῦ ἐτελείωσε τόσον γρήγορα! Τί θὰ κάμωμεν τώρα;

Ἡ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ ἐκ τῆς θύρας. — Κυρία, ἔτοιμα εἶνε!

(Μίμησις).

ΔΣ.

